

РЕШЕНИЕ

№ 2350

гр. София, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Силвана Гълъбова

Членове: Георги Ст. Чехларов
Виктория Мингова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разглежда докладваното от Силвана Гълъбова Въззивно гражданско дело
№ 20231100509943 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника Л. К. П. срещу решение от 20.06.2023 г. по гр.д. №34051/2022 г. на Софийския районен съд, 176 състав, в частта, в която е признато за установено, че жалбоподателят дължи на „Топлофикация София” ЕАД на основание чл.79 ал.1 пр.1 ЗЗД вр. чл.149 ЗЕ и чл.86 ал.1 ЗЗД сумата от 1934,72 лв., представляваща цена за доставена от дружеството топлинна енергия през периода 01.09.2018 г. - 30.04.2021 г., и сумата от 26,03 лв. - главница за дялово разпределение за периода 31.03.2019 г. – 21.03.2022 г., ведно със законната лихва от 28.03.2022 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по гр.д. №16338/2022 г. по описа на СРС, 176 състав, като ответникът е осъден да заплати на ищеца разноски в заповедното и исковото производство.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Поддържа, че по делото не е доказано, че ответникът е бил собственик на процесния топлоснабден имот през процесния период, както и че липсва договор между страните за доставка на топлинна енергия. Релевира и възражение за изтекла погасителна давност. Поддържа, че липсва договор между ЕС и ФДР, както и че не е доказано количеството на доставена топлинна енергия. Предвид изложеното, жалбоподателят моли въззивния съд да отмени обжалваното решение и да отхвърли изцяло предявените искове. Претендира разноски.

Въззиваемата страна „Топлофикация София” ЕАД в срока за отговор по чл.263 ал.1 ГПК оспорва жалбата и моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Решението не е обжалвано от ищеца в частта, в която предявените установителни искове са отхвърлени за разликата над посочените по-горе размери, и в частта, в която са отхвърлен изцяло предявените установителни искове за мораторна лихва върху главниците

за топлинна енергия и дялово разпределение, поради което решението е влязло в законна сила в тези му части.

Съдът, като обсъди доводите във въззивната жалба относно атакувания съдебен акт и събраните по делото доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

Жалбата е подадена в срок и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т.1 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк.д. №1/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Настоящият случай не попада в двете визирани изключения, поради което въззивният съд следва да се произнесе по правилността на решението само по наведените оплаквания в жалбата.

Процесното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.272 ГПК препраща към мотивите на СРС. Във връзка доводите в жалбите за неправилност на решението, следва да се добави и следното:

Съгласно разпоредбата на чл.153 ал.1 Закона за енергетиката /ЗЕ/, облигационната връзка – договор за продажба на топлинна енергия се създава по силата на закона със страни – топлопреносното дружество – ищеца и собственика или ползвателя на топлоснабдения имот - ответника. Съгласно разпоредбата на чл.150 ал.2 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се извършва по правилата на одобрени от съответния орган общи условия, публикувани в един централен и местен всекидневник, като не е необходимо писменото им приемане от потребителите. Тази разпоредба е специална по отношение на разпоредбата на чл.16 ал.1 ЗЗД, според която договор при общи условия обвързва приемащия ги, само ако ги е подписал, поради което възражението на ответника за липса на облигационна връзка, поради неподписването на общите условия на ищеца е неоснователно. Съгласно разпоредбата на чл.150 ал.3 ЗЕ, несъгласните с публикуваните общи условия потребители на топлинна енергия, могат да възразят по съответния ден в 30-дневен срок след публикуване на ОУ, за каквото възражение по делото няма данни. Тази възможност за възразяване от потребителите на топлинна енергия срещу съдържанието на облигационната връзка, обективизирано в ОУ и да уговорят различно съдържание, е основание съда да приеме, че облигационната връзка по продажба на топлинна енергия, дори и възникнала по силата на закона, е договорна облигационна връзка, за която се прилагат съответно правилата за договорите. В срока по чл.131 ГПК ответникът е оспорил обстоятелството, че е бил собственик на процесния недвижим имот през процесния период, но това обстоятелство се установява от представения по делото нот. акт за продажба на недвижим имот №102, т.LXXXVI, н.д. №18610/18.11.1992 г. Разпоредбите на ЗЕ императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – право на собственост или вещно право на ползване.

От приетото по делото СТЕ е установено, че сградата, в която се намира процесният апартамент, е топлоснабдена и в нея е въведена система за дялово разпределение, като последното извършвано от самото дружество-ищец. Обстоятелството колко точно количество топлинна енергия е доставено в сградата и конкретно в жилището на ответника е от значение единствено към доказването на размера на иска, като евентуалната недоказаност на този размер не може да доведе до отхвърлянето му, съгласно чл.162 ГПК. В случая количеството на доставената в цялата сграда топлинна енергия е отчетено от общия

топломер, за който се установява от СТЕ, че отговаря на метрологичните изисквания, както и че сумите за топлинна енергия в имота на ответника и за дялово разпределение са начислени в съответствие с действащата нормативна уредба в областта на енергетиката.

От заключението на СТЕ се установи, че сумите за ТЕ, дължими от ответника за периода 01.05.2018 г. – 30.04.2021 г., коригирани с изчислените суми при дяловото разпределение, са в общ размер на 2120,97 лв.

Съгласно разпоредбата на чл.155 ал.1 т.2 ЗЕ и уговореното в ОУ, сумите за топлинна енергия за процесния период са начислявани от ищеца по прогнозни месечни вноски, за които са издавани фактури, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки от дружеството, извършващо дялово разпределение, което в случая е самият ищец.

Неоснователни са и доводите на въззивника, касаещи начислените суми за услугата за дялово разпределение. Съгласно разпоредбата на чл.153 ал.1 Закона за енергетиката /ЗЕ/, облигационната връзка – договор за продажба на топлинна енергия се създава по силата на закона със страни – топлопреносното дружество – ищеца и собственика или ползвателя на топлоснабдения имот - ответника. Съгласно разпоредбата на чл.150 ал.2 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се извършва по правилата на одобрени от съответния орган общи условия, публикувани в един централен и местен всекидневник, като не е необходимо писменото им приемане от потребителите. Съгласно чл.22 ал.1 от процесните ОУ, дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от Продавача по реда на чл.61 и сл. от НТ или чрез възлагане на Търговец, избран от клиентите в СЕС, а съгласно ал.2 на същата разпоредба клиентите заплащат на Продавача стойността на услугата “дялово разпределение”, извършвана от избрания от тях търговец. Липсата на валиден през процесния период договор за дялово разпределение не може да доведе до извод, че потребителите на ТЕ не дължат цената на потребената от тях ТЕ, тъй като в тази хипотеза доставчикът е длъжен да отчита потребените количества ТЕ по реда на чл.61 ал.3 Наредба №16-334/2007 г. или по реда на чл.58 ал.5 вр. ал.3 т.2 Наредба №2 за топлоснабдяването /отм./. Освен това, в процесния случай, както вече бе посочено по-горе, дяловото разпределение е извършване от самото дружество-ищец, т.е. доводите на въззивника са и неотносими в случая.

Съгласно ТР №3/18.05.2012 г. на ОСГТК на ВКС, понятието „периодични плащания” по смисъла на чл.111 б.”в” ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви, т.е. давността за вземания на „Топлофикация” ЕАД е тригодишна.

Съгласно чл.32 ал.1 ОУ/2016 г., месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.71 НТ, се формира въз основа на определеното за него прогнозно количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача, а съгласно ал.2, месечната дължима сума за доставената топлинна енергия на клиент в СЕС, в която дяловото разпределение се извършва по смисъла на чл.73 НТ, се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. Съгласно ал.3 на същата разпоредба след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки от търговеца, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Разпоредбата на чл.33 ал.1 предвижда клиентите да заплащат топлинната енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. В случая най-старото задължение на ответника е станало изискуемо на 16.07.2018 г., но в периода 13.03.2020 г. – 20.05.2020 г. давностният срок е спрял да тече на основание чл.3 т.2 ЗМДВИП, обявено с решение на Народното

събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, във връзка с пар.13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето /обн. ДВ, бр.44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г./, поради което към момента на предявяване на иска /28.03.2022 г. – чл.422 ал.1 ГПК/ е изтекъл тригодишният срок за вземанията за цената на доставената топлинна енергия за периода мес.05.2018 г. – мес.08.2018 г., както правилно е приел и първоинстанционният съд

Поради изложеното и поради съвпадане на крайните изводи на двете съдебни инстанции, решението на СРС следва да бъде потвърдено изцяло.

С оглед изхода на делото и направеното искане на въззиваемата страна на основание чл.78 ал.3 ГПК следва да се присъдят разноски във въззивното производство в размер на сумата от 100,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №10640 от 20.06.2023 г., постановено по гр.д. №34051/2022 г. по описа на СРС, ГО, 176 състав, **в обжалваната част.**

ОСЪЖДА Л. К. П., ЕГН *****, адрес: гр. София, жк. ****, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Ястребец“ №23Б, на основание чл.78 ал.3 и ал.8 ГПК сумата от **100,00 лв.**, представляваща разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____